

ПОВЕРНЕННЯ

Край чумацького шляху —
 степові байраки.
 Там вертали з походу
 запорозькі полки.
 Повертали додому
 із кривавих боїв,
 напували із Дону
 вороних огирів.
 Гей, брати-козаченьки,
 розкажіте мені:
 де були, що видали
 у чужій стороні?
 — Обійшли ми походом
 сторонами всіма —
 краще рідного краю
 в цілм світі нема.

БУЛАВА

Примариться ж, їй-Богу, серед ночі —
 отак у сні, а наче наяву:
 що на майдані злії поторочі
 у гетьмана украли булаву.
 Ганьби такої зроду не було ще,
 це ж — сором між народами всіма:
 приїхав гетьман, став посеред площі,
 рукою — мах, а булави — нема...

Куди ж йому вести тепер дружини?
 — Тепер не гетьман він, а так — циркач...
 Ті, що йому так підло удружили,
 лишили б хоч полковничий пірнач, —

то, може, він би знов підняв повстанців —
 Україну із кормиги визволять!
 А так... Ну, що ти візьмеш з тих за... хланців?
 їм тільки б на півлітру настрілять.

Приймальник гривню кине на прилавок,
 в руці гойдне, перш як в куток жбурнуть:
 — Це ж скільки біжутерних тих булавок
 з цієї штуки можна штампонуть!..
 Діждались волі. Вибороли мрію:
 на п'яне стерво пропаду нема...
 Отак, дивися, на біжутерію
 воно й хрести з Софії позніма.

... Видіння дике? Марення уяви?
 В нас яв страшніша, як в лихому сні.
 Нема, нема майбутнього в держави,
 що держиться на шулерстві й брехні,
 де шльопнути в під'їзді конкурента —
 що курку сторгувать за півціни,
 де пан прем'єр під носом президента
 хапає пів державної казни,
 де доларів обслинявілих пачка
 дорожча честі й слави всіх століть,
 де рідна мова — скривджена жебрачка
 на паперті із торбою стоїть...

Агов, Богдане! А поглянь-но нині
 на Чигирин, на Київ златоглав,
 на вбогий люд: а чи такій Україні
 ти на олтар життя своє поклав?
 Було б свої утверджувать звіти,
 а не просити ласки у Москви,
 було б ото завчас не бронзовіти —
 тоді б сам чорт не вирвав булави!

Було б, було ... Було, та не збулося,
 і вік за віком — прірва всяких згуб,
 і у сусідів жебраємо й досі,
 хоч маємо вже й прапор, і тризуб,
 і гімн з сакраментальним: "Ще не вмерла!..
 Еге ж, не вмерла, та чи й оживе,
 як звідусіль нікчемна гидь поперла—
 і на шматки її, сердешну, рве.

А в вождиках, дивись, — як не лисиця,
 що в дощик пробігає між крапель,
 так двієчник-школяр, що тільки вчиться
 водити той державний корабель, —
 й завів його... у злодійську малину,
 і сам сидить по вуха у багні...
 А що, Богдане, чи таку Україну
 ти вимріяв у бронзовому сні?

Прокинься ж, Хмелю! Вдар же булавою,
 очисти нас од скверни і олжі,
 бо — вкрадуть, вкрадуть — гімн, і герб, і волю,
 і наша пам'ять поросте травою...

О Господи, Україну збережи!

Ми на білий світ рвемося
повсякдень і повсяк час,
і живе
маленький Моцарт
змалку
и кожному із нас.
Проминаєм
і конаєм
в муках,
заздросках,
злоби —
і щоденно убиваєм
змалку
Моцарта в собі.

ОСІННІЙ МОТИВ

А надворі серпень — Боже милосердий —
стиглих днів колосся в снопики зв'язав.
А у небі місяць, мовби срібен серпик,
як поет-партієць¹ правильно сказав.
Молодими кленами в поле ми виходили,
сіяли ми житечко, а вродив пирій.
Не навчилися жити ми власними вигодами —
вижали тим серпиком тільки рештки мрій.

А вже в листопаді ми — ой, да не у квітні,
а вже наше мливо мелеться на дерть.
А вже шістдесятники — шістдесятилітні,
ну, а хтось пішов уже й за небесну твердь.
Як воно, на тверді тій, хлопці, вам лежати
після нар запльованих — табірних перин?
А у нас тут є кому ваше жито жати:
вже в героях-гоголях ходить не один.

Чей, герої-соколи в нас не бозна-звідки:
декому ще падали зірочки з Кремля.
Так чому б і хрестика з рук не взяти у дідька —
світлого майбутнього України для?..
Пройдемо шеренгою церемоніяльною,
вдаримо в фанфароньки — хай почує світ!
Станьмо під колоною тою тріумфальною,
Киньмо по копієчці в кухлики сирит.

Хай і їм сьогодні буде світле святечко,
хай ясніють личенька у шахтарських вдів:
ген махає ручкою всенародний батечко,
усмішку їудину кривить із-під брів...
Ну, а ми обабіч станемо із гідністю:
Україно-матінко, ми твої сини!
Побороли мафію — боремося з бідністю:
виберемо премії, ордени й чини.

На котурни станемо з личеньками строгими,
Власною значущістю сповнимось ушерть.
Тільки що ж то, хлопці, візьмемо в дорогу ми,
в ту дорогу дальною — за небесну твердь?..

¹ Борис Олійник:

Мені настала пора вечірня косить отаву.
Виходжу в поле, а місяць висне, мов срібен серпик...

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОРОХ

На бенкетах та у пивницях,
де заздравні гримлять громи, —
“Є ще порох в порохівницях!” —
випинаємо груди ми.

І коли на урочих зборах
б'є у ніздрі кадильний дим, —
як же тут не згадать про порох,
що тримаємо ми сухим?!

Мов, здолати нас — ох, непросто:
кров козацька в серцях кипить!
Ну, а пороху того — доста, —
словом, спробуй лиш зачепить!

Та коли на порозі ворог,
й треба стати з ним прямолиць,
на полиці насипать порох
й дружно гримнути з гаківниць, —

щось осічку дають рушниці!
Гей, та що ж воно за бридня?
Глядь — а в наших порохівницях
замість пороху — порохня...

Тож, козаче, шануйся добре
і, щоб вигляд мав бойовий,
менш навідуєсь у винний погріб
і частіше — в пороховий!

Міста нічного приглушений клекіт.
Запахи саду хмільні, як вино.
Десь там у далях вишневих далеких
в травень відкрито і Ваше вікно.

Доброї ночі Вам! Доброї ночі.
Хай Вам ніщо не порушує сну.
Вітер між листям щось тихо шепоче —
так, як і в ту солов'їну весну.

Спогади ніжні, ви ще не зів'яли, —
видно, у серці вам вічно світить.
Сповнені груди мої солов'ями, —
зірка висока на віях тремтить...

На ясні зорі і на тихі води,
щемлива доле, виведи мене.
Хай піт і кров, чорнобилі й негоди —
Ніщо, ніщо мене не обмине.

Стрімкі крутизни, броди-переброди —
дай сил усі безтрепетно пройти,
лише б з тобою, добрий мій народе,
в моїй малій клітинці кожній — ти.

Я ж весь — в тобі, в твоїх піснях і квітах,
в гаях, лелеках, сміхові дівчат,
в кобзарських думках, у дорогах битих,
де й досі в бій полки козацькі мчать.

У кожному слові й кожному колоскові —
мій біль і сум, і радість, і сльоза.
Хай інший хтось летить в краї казкові,
свій шмат чужого щастя відгриза,

а нам з тобою, роде мій — народе,
щодень творить життя своє земне.
... На ясні зорі і на тихі води,
щемлива доле, виведи мене.

НАДЕЖДЫ...

Утро. Брусчатка. Парковая аллея.
Автомобиль простучал унося... Не жалея.
К горизонтам, к коллегам, к коллаборации.
Выскочить из затянувшейся протрации...
Сверить стрелки часов, двигатся не скучая,
Наслаждение от покоренья вершин получаю...
Чувствовать силу, гонки вкус,
Образовав продуктивный союз,
Для получения результатов,
В микромире, на неожиданности богатом.
Многое сделать можно успеть,
Если не тлеть, а гореть!

СЛЁЗЫ НАУКИ.

Карта слезу любит...
Украинская наука рыдает.
И при всём вале проблем,
От государства внимания ожидает.

Заговаривая ситуацию,
Убеждая, что ещё может...
Обещая чудо сотворить,
Если добрый дядя поможет.

Правительство, как девка на выданье,
Кочевряжится и бежит от ответа,
Загоняя в глухой угол,
Решение проблем при этом.

Наблюдая такие процессы,
Исходя из мирового опыта изобретений,
Понимаешь логику,
Не принятия решений.

Ведь половина всех новых технических открытий,
Находится совершенно случайно,
А вторая половина,
Нуждается в затратах необычайных.

В силу национальных особенностей,
Политик ищет халяву,
Вместе с чиновничьим людом считает,
Что всё свершится на шару.

Надеясь на случайные изобретения,
На то, что рассосётся само,
Науку страны целенаправленно
Сажают глубоко на дно.

АПОЛОГИЯ СМІХУ

Сміюсь, друзі! Життя, мов пташка:
тільки пурх — і її нема.
Сміюсь, хай би як було тяжко,
бо зі сміхом біда мина.

Кажуть, світ живе іще й досі,
бо сміється над власним горем.
Отже, доки ми сміємося —
доти й труднощі клятві борем.

Нас обставинам не зламати,
не злякати жодному лиху.
Тільки... доки ж першість тримати
в світі будемо

лиш
зо сміху?! ■

Владислав Бойко.
Шарж А. Арутюнянца